

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
4 fl. po pošti.

Št. 4.

15. aprila 1863.

XII. tečaj.

Pridiga za 2. nedeljo po veliki noči.

(Duhoven za ljudi moli in se daruje za nje; gov. J. —f.)

„Jaz sem dober pastir. Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce.“
Jan. 10, 11.

V v o d.

Danes se nam usmiljeni Jezus pod podobo dobrega pastirja postavlja pred oči, ter pravi: „Jaz sem dober pastir. Dobri pastir dá svoje življenje za svoje ovce.“ In res ga ni boljšega pastirja, kakor je Jezus nam, svojim ovčicam. Tri cele leta se je nemudoma trudil, ter iskal, kar je bilo zgubljenega, in na zadnje je v nepopisljivih bolečinah na svetem križu umerl za svoje ovčice, da bi vse odrešil, vse zveličal. Pa tudi vse to mu še ni bilo zadosti: Kadar se je v nebesa vračeval k svojemu Očetu, je svoji cerkvi izročil svoj nauk in svoje svete zakramente svojim ovčicam v blagor in zveličanje, in je svojim aposteljnem in njih naslednikom, škofom in mašnikom, zapovedal, naj pasejo verne ovčice z zdravo hrano zveličanskih naukov in svetih zakramentov. In tadaj so tudi škofje in mašniki dobri pastirji Jezusovih ovčic, vernih kristjanov. Duhovni namreč pasejo verno čedo Jezusovo z zveličanskimi nauki sv. evangelija in z gnadami svetih zakramentov, darujejo zanje neprecenljivo daritev svete maše, kar je znano vam vsem. Duhovni pa storé še kaj več, kar vam morda ni tako znano, in kar mislim jaz ravno v današni pridigi vam postaviti pred oči.

In tedaj rečem: 1. Duhovni pastir moli za Jezusove ovčice, sebi izročene; 2. duhovni pastir se daruje za sebi izročene Jezusove ovčice. Pripravite se!

Razlaga.

1. Duhovni pastir moli za ovčice Jezusove, verne kristijane, ktere mu je sam nebeški pastir, Jezus Kristus, v varstvo dal in v skerb izročil; moli ne le pri sveti maši in pri očitni službi božji, kadar je zbrana verna množica ljudi krog njega, da ž njim vred moli in obhaja službo božjo, temveč tudi sam in natihoma v svoji stanici, ko nihče za to ne vé, razun Očeta nebeškega, kateri tudi na skrivnem vidi. O koliko molitve opravi skerbni duhovni pastir v tihi samoti, in njegova čeda vživa sad in blagor te molitve, in morda clo ne ve, od kod jej dohaja ta blagor in blagoslov!

Tu postavim pritiska strašna suša na suho razbeljeno zemljo; vsak sadež na polju že od žeje hira, clo tersje in drevje že od suše umira, prijazno polje je puščavi podobno, ljudem in živini žuga slaba letinja, in s slabo letinjo pomanjkanje in lakota. Duhovni pastir pa, srednik med Bogom in človekom, moli in zopet moli: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ in jasno nebo se v oblake zagerne, in rodoviten dež pade na žejno zemljo, in vse spet laglejši diha, se veselejši giblje, iz novega oživi, in namesto slabe letinje dobra letinja ljudi razveseli.

O drugem času pride druga nadloga nad ljudi. Naredi se hudo vreme, in se strupena toča vsuje izpod neba, ter žito podrobí in odnese drago vinsko kapljico, ali pa slana pade in popali pridelke po polju in po vinskih goricah. Ljudje vsi omamljeni si ne vedó ne svetovati ne pomagati. Skerbni duhovni pastir pa moli in zdihuje k nebeškemu pastirju Jezusu, da bi se usmilil svojih vernih ovčic: in Jezus pomaga, ter stori, da si zoper vse človeško pričakovanje letinja vendar le lepo opomore, in se več nažanje in več nabere, kakor bi bil poprej kdo mislil; ali pa jim da gnado, nadlogo voljno preterpeti, in si s poterpežljivostjo zasluženje nabirati za večnost in za nebesa.

Tam kako serce v žalosti omaguje; ne vé si svetovati, ne zna si pomagati; obupne misli se silijo v glavo človeku, v serce vžaljenemu. Le malo morda še manjka, da ne začne

mermrati zoper božjo previdnost, preklinjevati božje naredbe: ali glej, na enkrat se mu v duši spet zjasni; kakor bi prijazno solnce vanjo posijalo; žalost ga mine, in upanje na božjo pomoč mu iz nova povzdigne serce. Od kod to spremenjenje? Od kod to polajšanje? Od kod to hladilo in tolažilo? Morda sam zato ne vé! Skerbni duhovni pastir je vedel za njegovo žalost in je prosil in molil, da bi Bog nalomljenega tersta ne pustil popolnoma odlomiti, in tlečega ogorka ne pustil do čistega vgasniti, in njegova verna molitev je pri Bogu milost našla prevžaljenemu sercu.

Tu se spet nahaja kaka duša v hudih skušnjavah. Silno vojsko ima z vidnimi in nevidnimi sovražniki. Že začena pešati in omagovati; že se je začel angeljvarh od nje obračati. Le še eno stopinjo naprej, in bo padla, padla v brezen pregrehe! Na enkrat pa se jej serčnost poverne, na novo se verže nad silnega sovražnega z vso močjo molitve in premagovanja samega sebe; in skušnjava mine, nedolžnost je ovarovana, duša rešena! Kdo je navdihnil duši toliko moč v toliki skušnjavi? Kdo jo je ovaroval greha in nesreče? Verna molitev duhovnega pastirja natihoma opravljena je skušano dušo rešila.

Ondi se nahaja zgubljen sin ali zgubljena hči, ter grešnik in grešnica, ktera sta morda že veliko let brezskerbno živela v svojih grehah. Nista se zmenila več za svarjenje vesti; nič več nista poslušala opominjevanja skerbnih staršev, poštenih prijatlov, pridigarjev in spovednikov; ne sreča ne nesreča ju ni zmodrila, peklenski brezen se jima je že odpiral pod nogami. Ali glej! žarek milosti božje posije tudi v njuno oterpjenno serce, in kakor led na solncu se jima žalosti serce topi; vest jima ne da več ne miru ne pokoja, dokler ne gresta, in se po čisti spovedi z Bogom ne spravita. Kdo jima je zadobil nepričakovano milost pravega spokorjenja in resničnega poboljšanja? Skerbni duhovni pastir je vedil za njuni nesrečni in nevarni stan, in ni jenjal na tihoma moliti za nju, dokler ni bila uslišane njegova verna, priserčna molitev.

Naj le še v misel vzamem to ali uno bogoljubno dušo, ktera poprej vsa goreča v službi božji je začela zdaj v dobrem pešati in omagovati. Molitev jej ne dela več veselja, za službo božjo je vsa mlačna, pri prejemanju sv, zakramentov vsa raz-

mišljena in zgubljena. Morda ni dalječ več od tistega dušnega stana, v kakoršnem se znajde duša, kateri Jezus očita rekoč: „O da bi bila ali merzla ali pa gorka; ker si pa mlačna, te bom pljunil iz svojih ust.“ Na enkrat pa jej nekdanja gorečnost spet oživi; tem gorečniši zdaj spet moli, tem pobožniši obhaja službo božjo; s tim živejšo vero, s tim terdnejšim zupanjem in s tim gorečnišo ljubeznijo prejema svete zakramente. Od kod to čudno spremenjenje? Skerbni duhovni pastir je zanjo molil in jo Bogu priporočal. Njena sedajna gorečnost je sad njegove goreče molitve.

Tako tedaj skerbni duhovni pastir moli za ovčice, ktere mu je sam nebeški pastir v skerb in varstvo izročil.

2. Skerbni duhovni pastir pa tudi še daruje se za sebi izročene ovčice, ter svoj trud in svoje terpljenje in vse težave duhovnega pastirstva zanje daruje nebeškemu pastirju Jezusu.

Veliko truda in težav ima duhovni pastir z izrejo otrok. Koliko težavo ta otročja izreja človeku prizadeva, so spoznali že nekdanji molikovavci, ter so v pregovoru imeli: „Quem dii odere, paedagogum fecere“, s tim pregovorom so hotli na znanje dati, da je učiteljska služba terda. Pa tudi vi, keršanski starši! dobro spoznate, kako težavno je otroke prav izrejati. In glejte, duhovni pastir nima po dvoje ali troje, petero ali šestero otrok. V skerb mu je izročeni in v izrejo danih včasih po sto otrok ali pa še več. In vse je treba s strahom pred grehom navdati, z ljubeznijo do čednost napolniti, vse Kristusu pridobiti. Oj kolika težava, in to tem večja, ker niso vsi otroci dobri in vbogljivi, niso vsi še nedolžni, kadar jih duhovni pastir v roke dobi, ampak je veliko že prav malopridnih med njimi in popačenih morda clo po lastnih starših. Pa skerbni duhovni pastir se vbija in trudi tudi s timi kakor z vsemi drugimi, daruje zanje Jezusu ves svoj trud in vse svoje težave, in se mu s tim res mnogo in premnogokrat posreči, da k Jezusu pripelje malopridno dete, od kterege se je sploh mislilo, da je že zgubljeno na veke.

Veliko truda in težav prestane skerbni duhovni pastir v spovednici. Vsak pametni človek lahko spozna, da je težavna reč, po več ur zaporedoma sključenemu na enem mestu sedeti, poslušati človeške slabosti in zmote, si glavo beliti, kako da

bo slehernemu spovedencu naj primerniše podučenje dal, in navsvetoval najtečniše pomočke, po katerih se bo posihmalo zamogel greha varovati in v keršanski popolnamosti rasti. Pa skerbni duhovni pastir tudi ta svoj trud daruje za blagor in zveličanje spovedencov, in sad tega njegovega zadostovanja je, da Jezusu pridobi marsiktero dušo terdovratnega grešnika, ktera bi bila brez tega za vekomej zgubljena.

Dosti truda in težav prestane duhovni pastir, kadar obiskuje bolnike in jih previdi s svetimi zakramenti. Marsikterikrat burja brije, da spred hude zime vse škriplje in poka; marsikterikrat dežuje iz pod oblakov, kakor bi vodo iz škafa vlival; marskterikrat solnce pripeka, da bi se skor stajal od vročine; marskterikrat je noč tamna, da skor za pedenj pred seboj ni viditi; in duhovni pastir hiti k bolniku morda po celo uro ali clo po dve ali tri ure hoda, in mu ni mar za trud in težave, ampak ima v mislih in pred očmi le bolnika, ktereга gre pripravljat za srečni odhod v večnost, in za njegov blagor in njegovo zveličanje daruje Jezusu ves trud in vse težave, in sad tega darovanja in zadostovanja je, da se bolnik lepo pripravi za vredno prejemanje svetih zakramentov in za srečno in zveličavno smert.

Tako se daruje skerbni duhovni pastir za svoje ovčice, in to je vernim kristjanom, dasiravno marsikterikrat za to ne Tu med bogoljubnimi učenci ne nahajaš nobenega razpora, vedo, velika sreča. Enkrat na plačivni sodni dan pa bodo vse to spoznali, in bo tudi duhovnemu pastirju samemu v veliko tolažilo, kadar ga bodo od vseh strani osipali tisti, katerim je on pomagal v zveličanje deloma s svojimi molitvami deloma s svojim zadostevanjem.

S k l e p.

Veliki dobrotniki so vam skerbni duhovni pastirji. Veče in obilniše dobrote dobivate po njih, kakor po svojih starih... Hvaležni jim bodite, ter jih v časti imejte, jih lepo vbogajte in zanje molite... Saj veste, kaj je Jezus rekel svojim učencem in njih naslednikom: „Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zaničuje, mene zaničuje.“ Amen.

Pridiga za 3. nedeljo po veliki noči.

(Kje je najti prava pomoč, kadar nas terpljenje zadeva, in se znajdemo v kaki dušni ali telesni potrebi? gov. J. —c.)

„Resnično, resnično vam povem, da bote jokali in žalovali, svet pa se bo veselil.“
Jan. 16, 20.

V v o d.

Kristus svojim služabnikom ne obeta cvetic in sladčic na tem svetu, ampak le ternje in pelin. „Resnično, resnično vam povem, da bote jokali in žalovali, svet pa se bo veselil,“ je rekel svojim učencem v današnjem svetem evangeliju. In malo poprej, preden je govoril te besede, jim je povedal rekoč: „Iz shodnic vas bodo devali, (iz srenje vergli, zmed svoje družbe pahali); ura clo pride, da bo vsak, kateri vas umorí, menil, da Bogu službo storí.“ (Jan. 16, 2.) Toda Jezus je svoje učence tudi lepo tolašil, ter jim rekel: „Vi bote žalovali, ali vaša žalost se bo v veselje spreobernila.“ V veselje se jim je žalost spreobernila, kadar so svetega Duha prejeli na binkoštno nedeljo; v veselje se jim je žalost spreobernila, kadar so po prestanem vsem terpljenju šli v nebeško veselje. — Tudi nas zadeva zdaj eno, zdaj drugo terpljenje; tudi mi moramo mnogokrat žalovati in jokati v sedajnem življenju. In da se bo tudi nam žalost v veselje spreobernila, kaj nam je storiti? kje bomo našli zoper terpljenje prave pomoči? Odgovor na to uprašanje bo zapopadek mojega današnjega govorjenja. Le pridno poslušajte!

Razlaga.

Leta 1471. je v dominikanskem samostanu v mestu Vidževano (Vigevano, katero stoji med Pavijo in Novaro) umerl častiti pater (oče) Matevž. Bil je iz Mantue doma, iz zlahtne

rodovine Kareri, pa so mu, odkar je menih postal, v sploh rekali le pater Matevž iz Mantue. Kdor ga je le koli poznal, je pater Matevža spoštoval zavoljo njegove velike pobožnosti in zlate zgovornosti; ljudje visokega in nizkega stana so mu bili priverženi. Za križanega Zveličarja je gorelo njegovo serce v toliki ljubezni, da so ga solze polile, kolikor kratkoli se je ozel na njegovo podobo, ter britko martro. In dasiravno sicer ves zgovoren, vendar le o takih primerlejih ni mogel več dalje govoriti, in so se mu le zdihleji tergali in vzdigovali iz miločutnega serca. — In kakor je bil v pobožnosti mnogim drugim naprej, ga tudi v ozir zgovornosti ni dotekel nobeden njegovih verstnikov. — Na nek praznik pride v mestice Soncini v Milanežkem vojvodstvu pridigovat. V svojo veliko žalost pa zagleda obilno množico ljudi, kateri so z nespodobnim plesom in drugimi nerodnostmi nečast delali svetemu dnevu. Nekoliko postojí premišljeva je, kaj bi storil; potem pa gre, in ukaže ob nenavadni uri pozvoniti in ljudi v cerkev vabiti. Plesavci in plesavke, gledavci in godci osupnejo in vlečejo na uho, kaj bi to bilo, in vsi radovedni v cerkev teko. In pater Matevž se vstopi na pridiznico in pridiguje s' toliko gorečnostjo in toliko serčnostjo in močjo, da je pretresel serca vseh svojih poslušavcov, jih z žalostjo napolnil in za pokoro omečil. Prelivali so obilne solze, in tisti ljudje posihmalo niso nikoli več ne po enakem potu nečast delali prazniku. — Drugi pot se je znašel pater Matevž v Vidževani ravno o Markovem, ko se je obhajala procesija, kakor se obhaja pri nas še dandanašni. Na mestnem tergu pred vojvodovim gradom pa so se zbrali plesavci in igravci (komedijanti) in so s svojimi burkami in norijami ljudi razveseljevali, ter od službe božje odvracevali. Pater Matevž to slišati, prihiti in prepoveduje take nespodobnosti, in ker za besedo ne marajo, jih s silo razpodí, kakor je svoje dni Zveličar sam zapodil prodajavce in kupčevavce iz tempeljna. Ljudje se res razteko, toda nekteri hudovoljneži, katerim je bilo več mar za posvetno veselje, kakor za božjo službo, so vojvoda nahujskali nad pater Matevža, kakor bi se bil pregrešil nad spoštovanjem, kterega je tudi on vojvodu dolžen. In res se da vojvoda pregovoriti, da pred se pokliče pater Matevža, se hudo nad njim zadira in mu terdo žuga, ako bi se spet

kdaj podstopil kaj takega ali enakega storiti. Pater Matevž mirno vojvoda poslušal, in ko vojvoda izgovori, mu seže v besedo, ter neprestrašeno očituje, da v deželi, ktero ima po božji milosti v posesti ne le ne skerbí po svoji dolžnosti za božjo čast, temuč še clo nadlego dela oznanovavcom svetega evangelija, kteri ne storijo drugega, kakor svojo dolžnost, kadar se vstavlja, da se ne prelomljavajo božje in cerkvene zapovedi. Vse to je govoril pater Matevž tako serčno in neprestrašeno, da je vojvoda z vsemi svojimi služabniki vred obmolknil pred možem, iz kterega je govoril božji duh, in ga je pozneje clo pohvalil, ter rekel, da je prav imel. — Pater Matevž pa je imel zraven goreče ljubezni do Boga tudi priserčno ljubezen do bližnjega v svojem žlahnem sercu. Dobro je želel vsem ljudem, pa tudi rad dobro storil, karkoli in kjerkoli je le mogel. — Od njega in iz njegovega življenja pa se tudi učimo, kje da je najti v terpljenju in težavah in v vsakoršnih dušnih in telesnih potrebah prva pomoč.

V terpljenju in težavah sedajnega življenja, v dušnih in telesnih potrebah najdemo včasih pomoči že

1. pri dobrih ljudeh. Pater Matevž se je mislil nekega dne z dvema tovaršema iz Pize prepeljati čez ligursko morje v Genuo. Morski tolovaji pa so ladijo zajeli, in z ladijo vred tudi pater Matevža vjeli. Na ladiji pa se je znašlo tudi še veliko drugih ljudi obojega spola, kteri so silno tarnali in javkali, kadar so prišli roparjem v roke. Roparski poglavar ukaže zdaj pater Matevža in njegova dva tovarša na subo peljati in ondi spustiti, druge jetnike pa v sužnost prideržati. Ko pa pater Matevž vidi in sliši, kako milo jokate odrasčena deklica in njena mati, ko morate v sužnosti ostati, v kateri je bilo njuno poštenje v toliko silni nevarnosti, ste se mu v serce smilile. In je pokleknil pred poglavarja, in prosil z milo besedo rekoč: „Gospod, prosim te, priderži mene v sužnosti, in spusti namesto mene te le dve ženski!“ Ropar pa ga zaverne in mu pravi: „Dobra duša! mislim, da ti je zadosti, ako spustim tebe in tvoja dva tovarša; toraj se ne meni več za te dve ženski, s kterima imam druge namene.“ Mož božji pa se ne da odverniti, temuč prasi še silniši: „Gospod v imenu tistega, ki je mene in tebe in ves svet odrešil s svojo drago

kervjo, te prosim in zarotim; priderži mene v sužnosti, in spusti te dve ženski!“ Ta mila, priserčna prošnja roparja omeči, toraj reče pater Matevžu: „Pojdi in prosi zame Boga, ker si, kakor vidim, mož božji in meniškega stanu. Pa ne le te dve ženski, za ktere si prosil, ampak vso trumo jetnikov ti prepustim; stori ž njim, kakor ti je ljubo in drago.“ To slišati vsi vesel krik zaženó, in so bili res vsi spuščeni z ladijo in blagom vred. Pater Matevž pa jim prigovarja, naj bodo hvaležni Bogu za to dobroto, in naj se zadobljene prostosti vredne skazujejo s keršanskim življenjem. Mati pa in njena hči ste mu darove ponujale; on pa jima reče: „Pustita te reči, in rajši zahvalita Boga, kateri vaju je po svoji dobroti rešil iz tolike nevarnosti, in skerbite, da ga nikdar nikoli z nobenim grehom žalile ne bote.“ — Če je mož božji z lepo prošnjo že roparja omečil, in dosegel od njega, česar je želel, koliko bolj se smemo zanašati tudi mi, da bomo saj pri dobrih ljudeh dobili pomoči, kedar se v stiskah in težavah zaupljivo k njim zatekamo, in jih ponižno in priserčno prosimo, da naj nam pomagajo! — Toda dobri ljudje nam ne morejo vselej pomagati, če bi tudi radi. Kje pa bomo takrat dobili potrebno pomoč? Dobili jo bomo vselej

2. pri Bogu. Bog, ki je vsegamogočen, nam zamore vselej pomagati; on, ki je neskončno dobrotljiv in usmiljen, nam tudi hoče vselej svojo pomoč skazovati, ako le prav prosimo in prosimo za take reči, ktere so nam zares v blagor in zveličanje. Kadar je pater Matevž ležal za smert bolen na svoji revni postelji v Vidževanskem samostanu, mu je prednik, njegov spovednik, lepo prigovarjal, in ga tolažil z upanjem, da mu bo Bog kmalu spet zdravje dal, da bo mogel še na dalje delati za božjo čast in za zveličanje bližnjega, mu je bolnik kar naravnost odgovoril, ter rekel: „Častiti oče! verjamíte mi, da bom umerl za to boleznijo. Dosti in dostikrat sem prosil svojega Zveličarja, naj mi dodeli gnado, da bi pred koncom svojega življenja okušal nekoliko njegovega britkega terpljenja. Jezus me je uslišal. Serce me boli, kakor bi mi bilo s sulico prebodeno, in bolečina, ktero občutim, je tako velika, da mi bo gotovo v kratkem življenje skončala.“ To se je godilo 6. dan oktobra 1471. leta, in nekoliko dni

za tem je umerl božji mož. — Če pa je Bog uslišal svojega zvestega služabnika clo takrat, kadar ga je terpljenja prosil, da bi v terpljenju Jezusu podobniši in nebeskega veselja vredniši postal, bo gotovo tudi nas uslišal, kadar se v dušnih in telesnih potrebah k njemu obračamo, pri njem pomoči iščemo. Dal nam bo, česar ga prosimo, ali pa še kaj boljšega; preložil nam bo križ, odvzel nadlogo, če nam ni potrebna v zveličanje; če nam je pa v zveličanje potrebna, nam bo dal vsaj gnado, voljno poterpeti in si nebesa služiti. Jezus sam nam to obeta rekoč: „Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal“; (Jan. 16, 23.) in nam prigovarja in pravi: „Prositate, in se vam bo dalo; iščite in bote našli; terkajte in se vam bo odperlo.“ (Luk. 11, 9.)

Zraven dobrih ljudi na zemlji in zraven Boga, ki je povsod pričujoč, imamo tudi še

3. svetnike v nebesih, pri katerih zamoremo v stiskah in težavah sedajnega življenja zadobiti potrebno pomoč. Svetniki so božji prijatli, ki Boga nikoli ne žalijo, in Bog, ki jih ljubi, jih tudi tem rajši usliši, kadar ga kaj prosijo, kakor pa nas, revne grešnike, ki ga dan na dan žalimo kolikor toliko. Svetniki so pa tudi naši prijatli, ki nas priserčno ljubijo, naše sreče želé, in bi iz serca radi vidili, da bi tudi mi kdaj prišli v njih veselo tovaršijo, in so toraj tudi vedno pripravljeni, za nas Boga prositi, ter nam sprositi v vseh okoljščinah življenja potrebno pomoč. Tam gori v nebesih imamo Marijo, Jezusovo in našo ljubeznivo mater; tam gori imamo sv. Jožefa, Jezusovega svetega rednika pa tudi našega posebnega varha in pomočnika, ondi gori imamo aposteljnov Jezusovih častitljivi zbor, svetih marternikov Kristusovih veličastno družbo, čistih devic izvoljeno kardelo, zvestih spoznovavcov Gospodovih brezštevilno trumo, ki so vsi pripravljeni, za nas Boga prositi, in nam sprositi božjo milost in pomoč. Lahko bi vam povedal, kako so na priprošnjo tega in unega svetnika posamezni ljudje in celi narodi dobivali v posebnih potrebah posebno pomoč od Boga; pa bom ostal le pri častitem pater Matevžu, kterega so ljudje sploh kar po njegovi smerti kakor svetnika častili in na njegovem grobu klečé klicali na pomoč, in vam bom povedal neko prigodbo, ktera nam lepo spričuje, da so nam svetniki v nebesih res pravi

pomočniki v stiskah in težavah sedajnega življenja. Milaneški vojvoda Galeaco Sforca (Galeazzo Sforza) je grofu Štefanu iz Piacence po sili vzel tri grajščine z vsemi poslopji in drugim posestvom vred. Grof Štefan gre torej na razgovor v mesto Vidževano, v katerem je vojvoda takrat stanoval. Vojvoda pa je vratarju terdo zapovedal, da grofa Štefana ne sme spustiti v grad. Ko tadaj grof v grad ne sme, se poda s žalostnim sercom v gostivnico, in premišljuje, kaj bi storil, da bi pred vojvoda smel. Med tem pa pride eden njegovih ljudi, ter mu sporoči, da je vojvoda že vojščake poslal in popolno v[se]posest vzel tiste tri gradove. „Vedel sem“, reče grof, „da se bo to zgodilo; če se mi le še kaj hujšega ne pripeti!“ Bal se je namreč za svoje življenje, ker je bil vojvoda samosilen mož. Oštir vidi grofa vsega poparjenega, in ga prijazno sprašuje, kaj mu serce teži, in se ponudi, da mu bo pomagal, če bo mogoče. In ko grofovo nadlogo zve, ga tolaži, in mu svetuje iti v dominikansko cerkev, na grob zveličanega pater Matevža iz Mantue, in naj ondi moli; pripoveduje mu, da je že mnogim drugim bilo ondi pomagano; morda bo tudi njemu. Iz pervega se grof posmehuje vérnemu oštirju, na posled pa le vendar gre na grob pater Matevža, obljubi lepo reč v dar, če bi ga vojvoda pred se spustil, in mu nazaj dal vropnjene grajščine. Vse bolj serčen, pa tudi s tem bolj mirnim duhom gre zdaj grof Štefan iz cerkve v vojvodov grad. Čudi se, da mu zdaj nihče ne brani v hišo, in da brez zadržka pride do vojvodovega stanovanja. Vstopi se pred vojvoda, razloži in dopriča svojo nedolžnost. Ali glej, kako močno se zavzame, ko vojvoda usta odpre, in tako-le govori: „Sklenil sem bil, te pregnati, ter oropati ti premoženje, vzeti ti morda clo življenje; zdaj pa me sili neka skrivnostipolna viša moč, da ti povernem poštenje in premoženje.“ Ves vesel hiti zdaj grof Štefan od vojvoda v gostivnico, ter pové oštirju, kako po sreči, da se mu je izteklo, ker je poslušal njegov svet. In posehmal se nikdar več ni posmehoval resnicam svete vere, marveč je bil terdno prepričan, da je dobro in koristno, svetnike častiti in se jim izročevati v priprošnjo.

S k l e p.

Preljubi kristjani! znano vam je, da nam terpljenja in težav ne manjka na tem svetu in da mnogih premnogih reči potrebujemo za dušo in telo, dokler se znajdemo tukaj na zemlji. Slišali ste, kje je najti v krizih in težavah, dušnih in telesnih potrebah prava pomoč. Ondi jo iščimo, ter iščimo pri dobrih ljudeh, in ker nam dobri ljudje ne morejo vselej pomagati, jo iščimo pri Bogu v nebesih in njegovih svetnikih, ki nam zamorejo vselej pomagati. Dobrotljivi Bog nam bo po priprošnji svetnikov o pravem času gotovo na pomoč prišel, nam v dušnih in telesnih potrebah pomagal, nam terpljenje odvzel, če nam ni potrebno v zveličanje; če nam je pa terpljenje v zveličanje potrebno, nam bo dal gnado, ga voljno preterpeti, in si tako nebesa služiti. Amen.

Pridiga za 4. nedeljo po veliki noči.

(Kristijan, kam greš? gov. J. Š.)

„Nobeden zmed vas me ne upraša? Kam greš?“
Jan. 16, 5.

V v o d.

Znana in prav primerna je prilika, po kateri se naše življenje na tem svetu primerja popotovanju. Vsak pameten popotnik pa ima vedno pred očmi tisti kraj, v kterega popotuje. Kdor popotuje kar tje v en dan, in pri svojem potovanju nima nobenega posebnega namena, da bi prišel v ta ali uni kraj, priromal v to ali uno mesto, ni pravi popotnik, temveč je le pohajavec in postopač. Vsak moder in previden človek si mora tadaj odgovor vedeti zastran svojega pota, po katerem hodi, mora odgovoriti znati na vprašanje: Kam greš?

Jezus je dobro vedel, kam ga pelje njegova pot, ter pelje v smert za naše odrešenje, iz smerti spet v življenje na

tretji dan, in štirideseti dan po vstajenju nazaj v nebesa k njegovemu Očetu, kateri ga je bil na zemljo poslal. Tudi mi, Jezusovi učenci in nasledovavci, ne smemo nikoli pozabiti, kam da gremo, kam da potujemo, in moramo toraj prav pogostoma sami sebe vprašati in si odgovor dati na uprašanje: Kam greš? Naj bo tadaj uprašanje: Kam greš? in odgovor na to prašanje zapopadek moje današne pridige, za katero so mi priložnost dale besede Jezusove, s katerimi je svojim učencem ljubeznivo očital njih preveliko žalost rekoč: „Grem k njemu, kateri me je poslal, in nobeden zmed vas me ne upraša: Kam greš? Poslušajte!

R a z l a g a.

1. Ljubi kristijan! naj poprej si vprašanje: „Kam greš?“ zastavlja v ozir svojih vsakdanjih opravil. In gledé svojih vsakdanjih opravil boš na vprašanje „Kam greš?“ odgovor dobil: Na delo, na oddihlej, na počitek.

a) Človek je z umom in voljo obdarovano, po božji podobnosti stvarjeno bitje. Bog sam, njegov Stvarnik, mu je odkazal namen ali cilj in konec, zavoljo kterelega je vstvarjen. Ta namen človekov pa je, da pridno dela vsak po svojem stanu, in si z zvestim spolnovanjem svojih dolžnost nebesa služi. Človek je tedaj za delo vstvarjen. Če bi nam tudi Bog sam tega ne bil razodel, nam že lastna pamet pripoveduje in vsa natora oznanuje in pravi: Pomisli človek! da si stvarjen za delo, kakor ptica za letanje. Toda kar že naša pamet zahteva, nam tudi sveta vera veleva, ter v priliki od hlapca, kateri je svoj talent zakopal, in v priliki od delavcov v vinogradu naklada dolžnost, da pridno delamo. Noben človek, kateri je prejel talente in moči, ne more in ne sme reči po pravici: Jaz nisem poklican na delo, in smem pohajati brez dela. Bog, kateri mu je dal talente in moči, mu je ob enem tudi ukazal, prejetih zmožnost in talentov ne zakopati kakor nemarni hlapec, ampak jih pridno obračati sebi in drugim v blagor in prid. Delati je vsak dolžen, če bi tudi na tisuče in tisuče dohodkov imel. Zatoraj je žlahna in imenitna reč, če človek pridno dela, in delo človeka častiljviga dela.

Delo je pa tudi dobrotljiva reč za človeka. Z delom namreč si človek služi božji blagoslov ne le za sedajno življenje in za časno srečo, ampak tudi za dušo in za večno življenje. Kdor pridno dela, premaguje lenobo, koja je začetek vse hudobije, premaguje hudo poželjenje in se vadi samega sebe zatajevati, in si s tem silo dela, da si pridobi nebeško kraljestvo, ktero silo terpi. Le na tem je vse ležeče, da pridno dela in prav, s pravim namenom, ter iz ljubezni do Boga. In ravno zato je treba večkrat samega sebe upraševati: „Kam greš? kako opravljaš svoje vsakdanje dela in opravila?“

b) Kakor je pa delo, če se prav opravlja, Bogu všeč in dopadljivo, ni nič manj Bogu prijetno, če si med delom človek nekoliko oddihne, in z veselim sercom vživa božje darí. Ravno zato se podamo od dela k obedu ob odločenem času. „Pojdi in vživaj svoj kruh z veseljem in pij svoje vino z radostjo, ker so tvoje dela Bogu dopadljive“, govori modri Salomon (Pridig. 9, 7.). Kako se nam je pri mizi zadržati, kako božje dari vživati, nas z lastnim zgledom uči usmiljeni Jezus. Če je Jezus, kteremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, zahvalil svojega nebeškega Očeta za par ječmenovih kruhov in par ribic, koliko bolj je še le človek zavezan zahvaliti Boga za brezštevilne dari in dobrote, ktere dan na dan prejema iz rok nebeškega Očeta! Gotovo to človeka neizrečeno povzdigne, ga dela ljubega Bogu in poštenim ljudem, mu z veseljem in zadovoljnostjo serce napaja, če z hvaležnim sercom Boga hvali za vsaki dar, zmerno vživa božje darí, z radodarnostjo bližnjega rszveselí, in vsak dar obrača Bogu v čast, sebi in bližnjemu v blagor in zveličanje, kakor opominja sv. Pavl rekoč: „Ali jeste ali pijete, ali kaj drugega dopočnete, storite vse Bogu k časti.“ (I. Kor, 10, 31.) In da se to zgodi, je spet treba samega sebe večkrat vpraševati: „Kam greš? Kako vživaš božje dari? Kako obračaš božje dobrote?“

c) Bog, ki je vsako reč neskončno modro naravnal, je tudi zato skerbel, da ima človek počitek in čas, o kterem ga navadne vsakdanje dela in opravila ne motijo in ne zadržujejo, da zamore vso svojo pozornost in vso svojo skerb obračati na pglavitni cilj in konec svojega časnega potovanja. Za ta počitek in ta čas je Bog skerbel s tretjo zapovedjo

rekoč: „Spomni se, da praznik (takrat saboto, zdaj nedeljo) posvečuješ“; pa ga je že tudi v stvarjenju zaznamoval s tim, da je sam šest dni stvaril, sedmi dan pa počival. Ta zapoved veže toraj vsacega človeka, veže pa še posebno nas kristjane, ktere je Gospod odbral za svoje ljudstvo. Toraj se je treba tudi v ozir te zapovedi vpraševati: „Kam greš? Kako praznuješ Gospodove dneve, ter nedelje in zapovedane praznike?“ — Nedelje in prazniki so Gospodovi dnevi, o kterih počiva telo, počivajo časne opravila, duša pa dela za božjo čast, dela za svoje zveličanje z tim, da obhaja službo božjo, opravlja pobožne opravila. Toraj gre verni kristjan ob nedeljah in zapovedanih praznikih v cerkev k sveti maši, kakor mu velova druga cerkvena zapoved, ktera pravi: „Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih spodobno in pobožno pri sveti maši;“ pridno posluša pridige in keršanske nauke, zakaj kdor je iz Boga, posluša božjo besedo; prejema s pravim pripravljanjem svete zakramente, da svojo dušo živi in redí za večno življenje; obiskuje bolnike, jim streže, jih tolaži; prebira svete bukve; se razgovarja v svetih pogovorih. In tem lepši ko se človek pripravlja za službo božjo in druge pobožne opravila, tem veči dobiček si bo iz njih zajemal. Zatoraj je tudi v ozir tega uprašanje: „Kam greš?“ prav potrebno.

2. Ozrimo se zdaj na čas, ki jaderno memo nas hiti, na napredovanje, ktero se vpričo nas verší; tudi v ozir tega se moramo vpraševati: „Kam greš?“

Že nekoliko let svet neizrečeno hitro naprej letí v mnogih rečeh, toda v kakšnih? V vseh posvetnih rečeh, ktere ljudem lajšajo in slajšajo pozemljiško življenje. V djanju se izpeljujejo dandanašni mnoge reci, ktere našim dedom še na misel niso prišle, v vsakdanjo rabo so se vpeljale mnoge znajdbe, od kterih bi se našim prednikom še sanjalo ne bilo. Znajdene in izpeljane pa so bile vse te reci večidel zato, da bi stregle nečimurnosti, pasle lakomnost, vgajale poželjivosti. — In da bi posvetni človek tem bolj brezskerbno in samopašno vžival posvetno veselje in pozemljiške sladčice, je zatrosil satan po svojih služabnikih nauk med svet, da je človek stvarjen le za ta svet, da na tem svetu dobro jé in pije in se veselí svojega

življenja, ker unod groba ni več življenja in bo s telesno smertjo tudi duše konec.

Glejte, tako grozensko so posvetni ljudje naprej prišli v posvetnem življenju! In zdaj si toraj sami kar lahko odgovor najdete na uprašanje: Kako je pri tem takem z dušo? Ali so ljudje tudi v ozir duhovnega življenja kaj naprej prišli? Naprej so prišli po široki cesti, ktera pelje v pogubljenje, nikakor pa ne na ozki, ternjevi stezi, ktera pelje v življenje. Ker imajo posvetni ljudje zložno pozemeljsko življenje za svoj poglavitni cilj in konec, in za večno življenje in večno srečo v nebesih nimajo več umov, jim je po božji podobi stvarjena in za nebesa namenjena duša postala revna sužnja hudega poželenja, je zgubila mir z Bogom, mir z ljudmi, mir sama seboj, in se zori za večno gorje in večno pogubljenje. Zatoraj je gledé sedajnega napredovanja uprašanje: „Kam greš?“ posebno imenitno vprašanje.

3. Premislimo besede? „Kam greš?“ še v ozir naše najimenitniše stopinje, ter stopinje iz sedajnega življenja v prihodno življenje, v večnost.

Znajdli so dandanašni ljudje zares neizrečeno veliko reči poprej popolnoma neznanih, in gledé učenosti in umetnosti so res neizrečeno daleč naprej prišli; premagali so neznane težave, si služne storili naj silniše natorne moči; smerti se vstaviti pa le vendar nihče ne more, smert premagati nobeden ni v stanu. Umreti mora vsakdo, bodi si reven ali bogat, učen ali neučen, visok ali nizek. Zatoraj, kristijan! nikdar nikar ne pozabi, da imaš umerljivo telo, in si oskerbi svojo hišo; zakaj glej, umreti boš moral! Da mora umreti, je za vsacega človeka resna, imenitna resnica, pri vsem pa le vendar tolaživna za pobožnega kristjana, nasprot pa strahu in grozopolna za hudobnega človeka. Naj bi jo ljudje pridniši premišljevali, si jo resničniši k sercu jemali, bi gotovo ne živeli tako hudobno, kakor živé. Kdor pridno premišljuje svojo smert, se uči modro živeti, in človek, ki nikoli nima smerti pred očmi, gotovo ne bo prav živel. Zatoraj velí sv. Gregor iz Nise: „Življenje človekovo je vedna misel na smert.“ Kako imenitno toraj je uprašanje: „Kam greš?“ ves čas življenja, sosebnó pa o smertni uri, kadar človeka zapusté vse posvetne nečimurnosti in sladnosti.

Še imenitniše pa postane uprašanje: „Kam greš?“ čó ozir imamo na Salomonove besede, ki pravi: „Človek pojde v hišo svoje večnosti.“ (Prid. 12, 5.) Sv. vera pa nam pové, da je večnost dvojna, ter srečna in nesrečna večnost. V katero boš prišel, o kristjan? Kakor je večnost dvojna je tudi pot v večnost dvojna; ena pelja v življenje, druga pa v pogubljenje. Kristus je obedvojno opisal, ter rekel: „Široke so vrata in tesna je pot, ktera pelje v življenje, in malo jih je, kateri jo najdejo.“ (Mat. 7, 13. 14.) Zakaj jih je malo, kateri jo najdejo? Je mar ta pot neznana? O ne, márveč prav dobro znana! Kristus in njegovi aposteljni in vsi njih namestniki so jo natanjko opisali in jo še zdaj opisujejo in razkazujejo. Pot ni neznana; le težavna je. Kristus pa vелеva in pravi: „Prizadevajte si, skoz ozke vrata noter iti.“ (Luk. 13, 24.) — Če je tudi pot v večno življenje težavna, vendar le težave niso tako velike, da bi jih premagati ne mogli z božjo pomočjo. Sv. Perpetua je umerla kar mučenica, in je sama popisala nekoliko muk, ktere je morala preterpeti za sveto vero Jezusovo. Med drugim tedaj tudi dopoveduje, da je v ječi prikazen imela, ter pravi: „Opravljala sem svojo molitev, in glej, nebeška luč mi je posvetila v dušo: vidila sem zlato gred (lestvo), ktera je iz zemlje segala v nebesa; gred pa je bila tako ozka, da je komaj en sam človek zamogel plezati po njej, ob desni in levi strani je bila nataknjena z različnimi ostrimi in bodečimi noži, kateri so po vsem životu zbadali tistega, kateri ni vedno nakviško vpiral svoj pogled; ob znožju pa je prežal strašen zmaj, ter žugal pogoltniti slehernega, kateri bi se bil spustil na gred.“ S tem popisovanjem je hotla svetnica na znanje dati veliko terpljenje, ktereга je morala preterpeti, preden je prišla skoz ozke vrata v večno življenje.

S k l e p.

Ljubi poslušavci! mi nimamo prenašati tolikih težav in tolikega terpljenja kakor ga je morala preterpeti sv. Perpetua; toraj se pa tudi nikakor ne moremo izgovarjati, da nam je pretežko, priti v nebesa. Če je sveta Perpetua, šibka ženska, preterpela toliko grozovitih marter in strašnih muk, zakaj bi

mi ne mogli preterpeti vse manjšega terpljenja z božjo pomočjo iz ljubezni do Jezusa in iz ljubezni do svoje lastne duše, za svoje večno zveličanje! — Le pridno se vprašujemo v vseh okoljstvinah življenja: „Kam greš?“ ter nikdar spred oči ne izpuščajmo svojega cilja in konca; serčno premagujemo vse težave, ktere se nam nastavljajo na ozko stezo, ktera pelje v življenje, in kedar pešati začnemo, priserčno na pomoč sklicujemo Jezusa in Marijo, in — zmaga bo naša! — nebesa bodo naše! Amen.

Pridiga za 5. nedeljo po veliki noči.

(Kako potrebna nam je molitev; gov. M. T.)

„Prosite, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“
Jan. 16, 24.

V v o d.

Oddelek današnjega sv. evangelija je vzeta iz tistega Kristusovega odgovora, s katerim se je pred vnebohodom od svojih učencov poslovil. Dvoje pa je, česar to sv. evangelije obsega, namreč neko slovesno obljubo, da nas bo naš nebeški Oče vselej uslišal, kedar ga bomo v Jezusovem imenu prosili, ko pravi: „Resnično, resnično vam povem, ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal“; in pa neko neopustljivo dolžnost, s katero je ta obljuba sklenjena, in ta dolžnost je: naša molitev, ko nam zapoveduje: „Prosite, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“

Sv. katoliška cerkev toraj, ki sleherni besedico iz Kristusovih ust skerbnostno prestrega, zvesto ohranjuje in vestno spolnuje, neprenehoma prosi za srečo in blagor svojih otrok. Zlasti pa sedaj ta teden, ki se križevi ali prošnji teden imenuje, svoje otroke k združenim prošnjam in molitvam kliče, da bi tako rekoč Zveličarja v duhu po njegovi zadnji poti na zemlji iz Jeruzalema na Oljsko goro, in od tod proti nebesom spremljevali in svoje prošnje z njegovimi priserčnimi molitvami

edinili, ktere je ne le za aposteljne, ampak za vse, kteri bodo po njih vanj verovali, opravil.

Prošnji teden se potem takem imenuje ta teden zato, ker je še posebno za molitev, in sicer za združeno molitev odločen. Ta združena molitev se pa ne opravlja samo v farni cerkvi, ampak pobožno zbrana množica jo opravlja med potom grede v procesijah ali cerkvenih obhodih. In kakor ima bojna armada bandero (zastavo) svojega kralja v sredi, kteremu je zvestobo prisegla, da hoče kri in življenje zanj, za deželo in njene pravice dati, ravno tako ima kerščanska soseska pred sebo bandero svojega kralja, zmagovavno znamenje sv. križa, pod kterim je svojemu Zveličarju ljubezen in zvestobo prisegla. Od tod pa se ta teden tudi križevi teden imenuje.

Da bomo po tem takem ta teden v duhu sv. cerkve obhajali, nam je treba moliti. Naj bi vas pa k molitvi še bolj spodbudil, bomo danes premišljevali, 1. kako potrebna nam je že za natorno, telesno življenje, in 2. kako potrebna še le za nadnatorno življenje naše duše in za naše večno zveličanje. — Začnem v imeu Jezusovem!

Razlaga.

1. Molitev sem rekel, nam je že za naše natorno, telesno življenje potrebna. — Človek ima brez števila veliko potreb, in ako tem potrebam ni zadosteno, ne more obstati, še manj se srečnega imenovati. Perva potreba mu je življenje, potem njegovo ohranjenje, njegova rast in njegovo dokončanje. K temu sopet potrebuje zdravja, živeža, obleke in stanovanja, kakor pomoči zoper vse sovražnike teh dobrot. Vse to pa je že samo na sebi Božji dar, ker on je, ki vse stvari, vse ohrani in vlada, ki vse to zamore ali dati ali vzeti, kakor mu dopada. Zraven tega je pa še vse to brezštevlnim nevarnostim in opotočnostim podverženo, tako, da mu za te dobrote nobena moč ali oblast ne more za poroka stati. Zakaj, kdo zamore ubraniti, da bi nas kaka slaba letina ne zadela, nam prevelika moča ali povodinj polja ne spodrinila, nam ogenj ali potres pohišva ne pokončal, da bi kaka druga nesreča kupčije in obertnije ne ustavila, da bi nas kužne bolezni in kolere ne

obiskale, ali da bi nas bleda smert s stariši, s prijatli in z dobrotniki vred s svojo merzlo roko ne objela? Toraj, kakor je naše življenje dar Božji, ravno tako je dar Božji, da se nam to življenje ohranjuje. Noben udarec našega serca ali naše žilje, noben trenutek, noben zdihljaj ni v naši moči, kateri bi ne bil nezasluzen dar Božji. Ni ga na svetu tako ubogega berača proti največemu bogatinu, kakor smo vsi brez razločka siromaški v primeri s svojim Bogom. Nam in vsem stvarjem toraj brez Božjih darov le en trinek časa kratkimalo ni mogoče obstati. Vse te darove pa nam je od druge plati Kristus po molitvi obljubil. „Prositate, pravi, in boste prejeli.“ Zato, kakor potrebno nam je življenje in zdravje in vse, kar to pospešuje in zveršuje, ravno tako potrebna nam je molitev.

So pa dan danes bogatini, kakor siromaki gosposkega in kmečkega stanu, ki zjutraj vstajajo brez vseh misel na Boga, da bi se mu za čez noč jim dodeljene dobrote zahvalovali, ali ga čez dan potrebnih darov prosili; in sopot zvečer, ko se k pocitku podajo, jim zahvala in zročitev v Božje varstvo ni ne v sercu, ne na jeziku. Le vprašajte se, kolikrat se zjutraj primerja, da greste brez molitve k svojim opravilom, in kolikrat sopot zvečer za vsacega majhnega truda voljo brez roženkranca leč, in koliko dní tako mine, da vam od jutra do noči molitev ni v mislih. So bogati in revni, ki se brez molitve k pogernjeni mizi vsedajo in od mize vstajajo, pa se tega, ki jim jo pogrinja, ne spominjajo. Prišli smo dan danes še celo tako daleč, da se molitve sramujemo, da jo iz strahu pred družimi opuščamo, da se tisti, ki molijo, zasmehujejo in zaničujejo, da je že pogovor od molitve marsikterim nadležen. Prišli smo tako daleč, da se Božji darovi nič več za darove ne spoznavajo in se tudi od Boga nič več ne pričakujejo; temuč se lastni pridnosti, lastni moči in delavnosti, ter sreči in slepim primerljajem pripisujejo. Da, še več! Že celo tako daleč sega hudobija sveta, da te Božje darove v razžaljenje dobrotnika obrača. Jed in pijačo mu povračuje z nezmernostjo, z žertjem, samogoltnostjo in pijanostjo. Potrebna obleka služi napuhu, gizdavosti in nečimernosti, ter je sužna vsem novim, če prav nespametnim in pohujšljivim šegam. Premoženje in bogastvo se obrača v igre, pojedinje, dobre volje in zapravljivi-

vost, ali pa v skopost, v krivico in odertijo bližnjega. Življenje in zdravje se daruje vsakterim nesramnostim in razuzdanostim. Kaj mar tako ravnanje z Božjimi darovi naj bi blagoslova pričakovalo od zgoraj?

Kristijani! ni ga bilo časa, v katerem bi bile učenost in umetnost toliko zavzetja vrednih znajdb na dan spravile, kupčijo pomnožile in pospešile, obertnijo in kmetijstvo zboljšale, mnogotero novih virov za živež znašle. Pa pri vsem tem morebiti v nobenem času ni bilo tolike revščine in pomanjkanja na vsem po svetu, kakor ju je sedaj. Zakaj to? Poglejte! apostelnove besede do Korinčanov (3, 7.) so pozabljene, kjer pravi: „Nič ni ne ta, ki seje, ne, kateri priliva, ampak kdor rast daje, Bog.“ Ako toraj Bog rasti ne da, se mora posušiti, čemur je bilo priliti, in usahniti, kar je bilo vsejanega. Ako pa Bog prekolne, kdo je, da bi blagodaril? Je li čuda, da se pri sedanji porabi Božjih darov malo manj, kakor do čerke, spolnujejo besede prerokove, ki jih govori Gospod rekoč, da nam bo nebo kakor bronasto, in zemljo kakor železno storil, ter bodo lakota, kuge in vojske ljudi morile? Ako tako še dalje pojde, se Božjega blagodara nimamo nadjati, in vkljub vseh novih znajdb in posvetovanja deželskih in deržavnih zborov bodo reve in stiske le še čedalje večje, dokler nas bo lakota na kolena pometala in bomo s trepetajočimi rokami prisiljeni moliti: „Oče naš, kateri si v nebesih! — Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ (Mat. 6, 9.)

Še bolj, kakor v natornem življenje, se nam zdi, da je potrebna molitev,

2. v nadnatornem, in v dosegi večnega zveličanja. Kar je duša za naše telo, to je gnada Božja za našo dušo. Kakor je telo brez duše mertvo, tako je tudi naša duša brez gnade Božje mertva, to je, da nima in ne more nič zasluženja vrednega za nebesa storiti. „Brez mene, pravi Kristus, ne morete nič storiti. — Jaz sem vinska terta, in vi ste mladike. Kakor pa mladika, ako na terti ne ostane, sadu ne rodi, ravno tako tudi vi ne, ako v meni ne ostanete.“ Gnade Božje nam je toraj k vsakemu najmanjšemu dobremu delu, k vsaki čednosti potreba; nje nam je treba pri spolnovanju naših dolžnost, treba je je k stanovjtnosti v dobrem, in toraj treba k zveli-

čanju. Od te potrebe sv. ap, Pavel (Kor. II. 3, 5.) piše : „Ne kakor bi sami iz sebe mogli kaj misliti, kakor iz svoje moči; temuč naša moč je iz Boga“. Mi smo enaki nekemu golobu, ki ga je učeni Arhita v starih časih tako modro iz lesa naredil, da je po delavnosti notranjih skritih koles nekoliko časa pe zraku letel; ali kakor hitro je ta delavnost kolesc nehala, je sopet na zemljo padel. Tako tudi mi k povzdigi proti nebesom potrebujemo pomoči in gnade Božje, ker nas lastna peza le k padcu in k hudemu vleče. Te pomoči gnade nam pa Bog drugače ne dodeli, razun, če ga zanjo prosimo. „Prositate, pravi, in bote prejeli.“ K dušnemu ali nadnatornemu življenju nam je potem takem pred vsem drugim molitve potreba.

Bog z nami ravna, kakor so kdaj prebivavci na Balearskih otocih s svojimi sinovi ravnali. Naj bi jih namreč v streljanju prav izurili, jim kruha niso nikoli v roke dajali, temuč jim ga na po koncu postavljen kol obesli, ter jim lok in puščico v roke dali rekoč: „Vidite, tu gori je kruh; če ga hočete, ustrelite ga, da doli pade!“ Ravno tako nam Bog s svojega večnega prestola svojo usmiljenost kaže, ktere za zveličanje, kakor vsakdanjega kruha za telo potrebujemo. Da pa to njegovo milost zamoremo doseči in jo na-se potegniti, nam v roke podaja puščice molitve.

Verh tega imamo na potu proti nebesom veliko sovražnikov, dosti bolj previdnih in močnih, kakor smo mi, in kateri nočejo z nami ne miru ne pogodbe skleniti, ne se vdati, ne nam prizanesti. Ti sovražniki so poln notranji svet naših strast, poln vnanji svet grešnikov in vabljevost, priložnost in nevarnost v greh, in celi pekel hudobnih duhov. Ti sovražniki po noči in po dnevu na naš pogin prežé, nas z vednimi skušnjavami napadajo, nas v veden boj klíčejo. Iz te resnice zajema sv. Tomaž Akv. ta sklep: „Da se zamoremo zveličati, se moramo bojevati in zmagovati, in sicer do zadnjega boja na smertni postelji; zakaj pisano je: „Ne bo kronan, kdor se ni postavno bojeval“ (II. Tim. 2, 5.). Gotovo je pa, da teh skušnjav brez gnade Božje ne moremo premagovati, in ta zmaga je le molitvi obljubljena. Po tem takem nam je molitve tudi zato potreba, da v skušnjavah ne pademo in se ne po-

gubimo. — Za tega del sv. Papež Gelazi terdi, da so angeli zato propadli, ker niso molili, in ravno to terdi sv. Tomaž nad Adamom. To nam spričuje sv. pismo nad Petrom in vsakdanja skušnja pri vseh grešnikih. „Kar je vojščaku orožje, to jo kristjanu molitev.“

Iz tega je očitno, zakaj si toliko grešnikov iz rok svojih sovražnikov ne more iztergati, ne verig svojih strast zlomiti. Oni namreč ne molijo. Očitno je, zakaj se toliko spokornikov sopet nazaj v stare grehe povrača, in je vse njih življenje vedno pregrešenje in spovedovanje, spovedovanje in pregrešenje. Očitno je, zakaj se tudi pobožni dajejo omajati in podreti. Vsega tega je pomanjkanje molitve krivo. Zakaj ni je popolne in stanovitne zmage dad skušnjavami, dokler se nam serce in usta ne privadijo neprenehoma klicati: „Oče naš, kateri si v nebesih! Ne vpelji nas v skušnjava!“

Da zveličanje dosežemo, pa še ni dosti, ako z molitevjo od Boga pomoči sprosimo, skušnjave premagati. K temu potrebujemo tudi djanja čednost: Vere, upanja, ljubezni, ponižnosti, pokorščine, poterpežljivosti, pravičnosti, čistosti itd. Teh čednost si pridobiti, je sopet treba pomoči od zgoraj in toraj naše molitve; „zakaj vsem je očitno, pravi sv. Krizostom, da ni mogoče brez pomoči molitve pobožno živeti.“ In ker je k čednostim molitev potrebna, je očitno, da je potrebna tudi v dosego večnega zveličanja, in sicer potrebna nam do zadnje ure na smertni postelji. „Le kdor stanoviten ostane do konca, bo zveličan.“ (Mat. 10, 22.) Zato moramo vsi brez prenehanja moliti: „Oče naš, kateri si v nebesih: reši nas hudega!“ reši nas greha, kot največega hudega sedaj, zlasti pa ob smertni uri, in reši nas zlega večnega pogubljenja!

S k l e p.

Nek imeniten gospod iz Flandrije, ki je bil na Španskem v ječo veržen, prejme od svojih prijatlov pil in drugega orožja v ječo, da bi bil z njim železje in omrežje prederl in ubežal. Ker je bilo pa vse to orožje v nekih citrah skrito, ga jetnik ni našel, in ker se te priložnosti ni poslužil, da bi ubežal, je bil ob glavo djan. Ravno tako, ljubi moji! se bo tudi nam

zgodilo, ako se orožja molitve, kakor glasu ubranih citer ne poslužimo, da bi zaveze svojih grehov raztergali. Vzemimo toraj v roke to orožje, in bojujmo se ž njim stanovitno do konca! Zakaj „nebeško kraljestvo silo terpi, in le tisti, ki se s silo bojujejo, ga nase potegnejo.“ Tega orožja nam je treba, kakor ste slišali, zoper telesne in dušne sovražnike. Toraj: „Prositate, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“ Amen.

Pridiga v god Kristusovega vnebohoda.

(Kristusov sloves od sveta pedoba pobožno umirajočih; gov. M T.)

„In Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil vzet v nebesa, kjer sedi na desnici Božji.“ Mark. 16, 19.

V v o d.

Že posebne prigodbe iz Jezusovega življenja so morale oči tedanjega sveta nanj obračati; njegovi ljubljenci, kakor njegovi sovražniki so morali z zavzetjem nanj gledati. Rojen od revne in od sveta nepoznane device v poderti pastirski koči ga že otroka kralj Herod grozovitni in okrutni preganja, da mora v daljno, ptujo deželo bežati, in je še le po Herodovi smerti „Nazarej“ imenovan. Mladeneč 12 let star sedi v tempeljau v sredi med pismejci, in jim tako modro odgovarja, da se vsi njegovemu umu čudijo. Potem živi tiho v hiši svojega rednika in svoje matere, dokler 30 let star začne očitno učiti, ter s svojimi nebeškimi nauki in s čudeži veliko množico pridobi, ktera radovedno njegove zveličanske nauke posluša. Drugi sopet, zlasti Farizeji in pismejci, ga sovražijo in preganjajo, in iščejo priložnosti, da bi ga umorili. Ko pride njegova ura, se dá druhali beričev in vojščakov vjeti, zvezati in k smerti obsoditi, dokler, kakor največi hudodelnik, v prestrašnih bolečinah na križu izdihne svojo dušo. Njegovo

truplo je v grob položeno, pa tretji dan sopet od smerti vstane, se s svojimi učenci še 40 dni od Božjega kraljestva pogovarja, nektere zakramente postavi in jim pomoč sv. Duha obljubi. Ko pa pride 40. dan, gre s svojimi učenci na Oljsko goro, jim gredé zadnjikrat milo na serce govori, se zadnjikrat od njih poslovlja, potem svoje roke čez-nje razprostre, podelivši jim svoj nebeški blagoslov, na to pa se vzdigne in oblak ga vzame spred njihovih oči.

To je kratek obris iz življenja našega Zveličarja. Eno teh prigodb iz njegovega življenja, namreč praznik njegovega častitega vnebohoda, ravno danes z vso slovesnostjo obhajamo. Po tem takem se pač spodobi, da se pri njegovem slovesu nekoliko pomudimo, ker ta sloves veliko spodbudljivega in tolažbe polnega za nas obsega. Toraj vam hočem v Kristusovem poslovljenju od tega sveta in od učencov podobo pobožno umirajočega kristjana pokazati, ter rečem: Pobožno umirajoči po Kristusovem zgledu 1) vse časno z veseljem blagoslovijo, in 2) po njegovem zgledu prihodnjega z zaupanjem pričakujejo. — Kakor svoje učence, tako, o Jezus, še mene in moje poslušavce blagoslovi s svojo milostno roko!

R a z l a g a.

1. Na Oljski gori preč od posvetnega hrupa se je Jezus najrajše mudil, in v molitvi s svojim nebeškim Očetom pogovarjal. Tudi sedaj, ko se mu je ura ločitve približala, gre na Oljsko goro in vzame sebo svoje učence, da bi ga ravno tam, kjer so ga pred 43 dnevi v terpljenju in v kervavem potu vidili, sedaj ga vidili v njegovi časti in slavi. Na goro pridši jim podeli svoj nebeški blagoslov. S tem jim hoče na znanje dati, da bodo še zanaprej, akoravno njega osebno ne bo več pri njih, vendar le zmiraj pod njegovim varstvom in zavetjem. Ta njegov zadnji blagoslov bil je zadnja priča njegove očetovske skerbi, ktero je ves čas zanje imel, in s tem jim je pokazal, koliko da mu pri sercu leži, naj se delo, od njega pričeto, srečno doverši.

Tako svoje učence blagosloviti je pa tudi le Jezus zamogel, ker je toliko dobrega semena zasejal, katero mu je upanje dajalo, da bo v lep, stoterni sad dozorelo. Rad bi bil še pri svojih učencih na zemlji ostal, ako bi bila to volja njegovega nebeškega Očeta. Ker je pa prišel čas, da se vsede na desnico vsemogočnega, se je milo od njih poslovil, dokler še oni za njim pridejo, in dobé v last sedeže, ktere jim je on šel pripravljat, in bo to snidenje v nebesih po kratki ločitvi te še večje veselje, kakor se prijatelj od prijatelja za malo časa posloví, pa ga srečna ura sopet nazaj v njegovo naročje pripelja, in prijaznost med njima uterdi in zveča.

Nič tudi ni bilo, česar bi bilo našemu Zveličarju ura ločitve ogreniti ali sloves stežiti zamoglo. Od Očeta mu naloženo, težavno delo odrešenja bilo je dokončano. Vedel je, da ne ena žena, ampak celi narodi ga bodo blagrováli in ga srečnega imenovali. Posvetno zapustiti ga ni zamoglo težko stati, ker po tem ni nikoli nič hrepenel, in še, ko so ga množice hotle kralja storiti, se jim skril in zbežal na goro. Ni ga bilo, ki bi bil mogel za njim „gorje! vpiti, ker nikoli ni nobenemu nič žalega storil, temuč povsod, koder je hodil, je blagoslovljal in dobrote delil. Tako je bil dan njegovega vnebohoda zanj dan veselja, ki ga je z nebeško častjo in slavo venčal, katero je imel pri Očetu, preden je svet bil.

Tako, kakor Kristus, blagoslovljajo pobožno umirajoči svoje otroke, svojo družino, svoje sorodnike, prijatelje in znance. Nič jim teže ne prizadeva, da se morajo od njih ločiti, pričete dela popustiti, in se v večnost preseliti.

Kakor Jezus od svojih učencov, tako vzame pobožno umirajoči oče slovo od svojih otrok. Z ljubezni in milobe polnim sercom za njih prihodnji blagor jim podelí, preden sklene, še enkrat, in — zadnjikrat! svoj očetovski blagoslov. Zapusti jih sicer globoko ginjen, vendar potolažen, ker si je svest, da je svoje očetovske dolžnosti nad njimi spolnoval. Tako se loči pobožno umirajoča mati od svojih hčer. Sicer jej na zadnjo uro še marsiktera solza po bledem obličju pri-teče; ali tolaži se s tem, da ni pri njih nič zamudila, kar jih bo zamoglo srečne storiti, in pri tej misli jim mirna in potolažena delí zadnje pobožne voščila. Tako se loči prijatelj od

svojega prijatla. Sicer bi še bil rad, ako bi bila Božja volja, s svojim prijatlom sklenjen; ali misel: saj je bila najna prijaznost, dokler je obstala, v Bogu sklenjena in resnična, saj sva le drug drugega k dobremu napeljevala, in se le nedolžno in v Bogu razveselovala. Ta misel mu umirajočemu serce povzdigne in pokrepčan reče: Z Bogom, preljubi, dokler se sopet vidiva na Očetovem domu; v tisti blagi deželi, kjer ura ločitve več ne bije in se pomladanskim rožam cvet nič več ne osipa! — Tako se poslové pobožno umirajoči revni in premožni pri svojih časnih rečeh. Z veseljem odloži revež svojo rahlo obleko in zapusti brez bolečin svojo revno kočo, zavžije s serčno hvaležnostjo do Boga zadnje ostanke svojih jedil, in njegova poslednja molitev je za dobrotnike, ki so mu reye in uboštvo polajševali. Tudi premožnemu ni težko, svojemu bogastvu in zlošnemu življenju dati slovesa. Sicer ga hodijo njegovi videzni prijatli milovat; pa vse to mu smerti kratko in malo ne grení, ker jim serčno privošči, da naj se drugi nad njegovimi zapuščinami veselé, ter si mirno in zadovoljno življenje pripravijo.

Dasiravno se pa smert že za tega voljo, ker mora človek toliko ljubega in dragega zapustiti, marsikomu težavna in britka zdi; jo vendar vsi pobožni zaželé, ker jim je dan njih smerti ob enem dan njih vnebohoda. Naj prav svet s svojimi lepotami na enkrat spred njih oči zgine, naj tudi zadnjikrat vidijo vzhajajoče ali zapadajoče solnce in njegovo zlato zarijo, zadnjikrat vidijo z zvezdami posejani nebez, zadnjikrat vidi cvet svoje ljube pozemeljske domačije; vseh teh prijetnost rad pogreša in privošči, da naj jih še drugi dolgo, dolgo uživajo, ker le ena kaplja rajskih lepotij vse to visoko prekosi.

Tako, vidite, pobožno umirajoči po Jezusovem zgledu vse svoje z veseljem zapusté.

2. Pobožno umirajoči pa tudi po Kristusovem zgledu prihodnjega z zaupanjem pričakujejo. — Poln zaupanja se je ločil Jezus s tega sveta. Sedaj si je bil svest, da bo njegova molitev, ktero je pred svojim terpljenjem k nebeškemu Očetu opravil, uslišana, ko je rekel: „Oče, poveljaj me z veličastvom, ktero sem imel pri tebi, preden je svet bil!“ Kelih terpljenja

mu Oče ni odvzel. Toliko bolj sme upati, ker ga je izpraznil do dna, da bo njegova pokorščina dopadljiva Očetu. Zato se gredé na Oljsko goro nebeško veselje sveti na njegovem obličju. Spomin tu prestalih britkost in težav mu je upanje večnega veselja. Nikoli, gotovo nikoli s svojimi učenci ni tako priserčno govoril, kakor ravno sedaj, ko se je trenutek njegove ločitve in poveličanja pri Očetu bližal. Njegovo nekdanje spreobrazenje na gori Tabor je moralo le senca biti proti svetlosti in časti, ki ima tedaj to uro nad njim razodeta biti, ko gre na desno Očetovo za svoje zapuščene prijatle prosit in jim sedeže pripravljat. Pa — kdo bi izrekel? kdo popisal vse Jezusove občutljeje, ko gre zadnjič proti Oljski gori, in od tod v nebesa? Tudi, ako bi v zlato zoro, ali v sedmobarvino mavrico pero pomakal, bi tega ne zamogel.

Tako zaupljivo pa tudi pobožno umirajoči prihodnjega pričakujejo. Sicer je prihodnost skrita pred očmi slehernega, in nihče gotovo ne ve, kaj ga na unem svetu čaka. Od Boga namreč celo najpravičnisi večnega zveličanja, kakor dolžnega plačila, za svoje dobre dela ne more tirjati; zakaj vse, karkoli storimo dobrega, smo iz dolžnosti storiti dolžni, in zmiraj še ostanemo malopridni hlapci svojega Gospoda. Le po Jezusu Kristusu smo upanje zadobili, da smemo usmiljenja od nebeškega Očeta pričakovati, ker je On za naše slabosti in pomanjkanja pri njem zadostil; On je nosil naše rane in bolečine na svojem telesu, da smo mi ozdraveli. Le po njem vemo, da slabega tersta ne zlomí in tlečega stena (tohta) ne ugasne. Kdor je toraj pri svoji vesti miren, čaka za voljo Jezusovega zasluženja veselo prihodnost. Njegov pogled je v nebesa zamaknjen, njegovo serce v Boga vperto. Večnost, ktera se pred njim odpira, mu je, kakor nezmerno polje, kjer se od lepote do lepote sprehaja, in kjer teh lepot nikjer ni ne konca, ne kraja. To veselje zveča še tolaživna misel, da bo svoje ljube in drage unkraj groba sopet objemal. Angele in Svetnike vidi z veseljem nanj čakati, ki mu nesejo krono pravičnosti, ktero mu bo dal pravični sodnik.

Kar pa njegovo hrepenenje čez vse povzdigne, je snidenje z Jezusom, kot njegovim najboljšim prijatlom, učenikom in Odrešenikom. Žo tukaj se je pogostoma v zakramentu sv.

Rešnjega Telesa ž njim zedinil. Že tu se je dostikrat čudil nad deli, od katerih je slišal pripovedovati, in že takrat si ni mogel večega zveličanja misliti, kakor Jezusa enkrat gledati in na večno uživati. In ravno smert mu prinese to veselo sporočilo, da bodo sedaj spolnjene njegove želje. Tako pobožno umirajoči po Kristusovem zgledu z zaupanjem prihodnjega pričakuje.

S k l e p.

Enak je nekemu Francoskemu plemenitniku, od ktereга sv. Bernardin Sionski pripoveduje, da je potlej, ko je vse kraje, kjer je Jezus hodil, oromal, šel še na Oljsko goro. Ondi je na kolena padel in v skalo vtisnjeni sled Kristusove noge goreče poljubil, ter zdihnil: „O Jezus! o ljubezen mojega serca! kam hočeš, da še grem? Vse kraje sem obhodil in počastil, ktere si ti v svojem življenju in terpljenju v naše veselje posvetil. Šel sem za tebo na Kalvarijo, šel k grobu in sedaj sem tam, kjer si v nebesa šel. Dodeli mi toraj še to milost, da smem za tebo v nebesa iti!“ Tako je molil sv. romar, in glej! nagnil je glavo; zemeljsko življenje je zginilo, in duša se vzdignila proti nebesom. — Tako zdihne tudi pobožno umirajoči poln terdnega zaupanja zadnjikrat k Jezusu: O Jezus! po stopinjah tvojega terpljenja, revščine in zasramovanja sem hodil za tebo: daj mi še perute, da k tebi v raj zletim, se iz doline solz v nebeški Jeruzalem povzdignem! Amen.

Pridiga za 6. nedeljo po veliki noči.

(Tihi dnevi pred binkoštni; gov. J—c.)

„Kadar pride Učenik, kterega bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“
Jan. 15, 26.

V v o d.

Pred tremi dnevi smo obhajali god Kristusovega častitega vnebohoda, ter spomin tistega dneva, o katerem je naš Gospod in Zveličar na Oljski gori v pričo svojih učencov v nebesa šel. Čez sedem dni pa bomo praznovali sveti binkoštni god, spomin tistega dneva, o katerem je Jezus svojim učencom poslal svetega Duha, kterega jim je večkrat obetal in jim to obljubo spet v današnjem svetem evangeliju ponovil rekoč: „Kadar pride Učenik, kterega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“ Ti dnevi pred binkoštni so v cerkvenem življenju nekama bolj tihi dnevi, in clo binkoštna sabota ter preddan pred binkoštnim praznikom ni tako glasna, kakor pa velika sabota, ktera je preddan pred veselo velikonočno nedeljo. Ta tihota je podobna tisti tihoti, ktero nahajamo v natori pred kako nenavadno prikaznijo, postavim pred kakim hudim vremenom ali kakim potresom. V spomin nam sklicuje 1. tisto tihoto, v kakoršni so se znašli aposteljni po Jezusovem vnebohodu in pred prihodom svetega Duha, kteri je med silnim pišem v podobi ognjenih jezikov prišel nad aposteljne; pa nam zraven tega 2. lep nauk daje, kako se moramo po zgledu Jezusovih učencov, tudi mi pripravljati na prihod svetega Duha v naše serce. Sveti Duh! razsveti nas.

R a z l a g a.

Tihi dnevi pred binkoštni nam v spomin sklicujejo tisto tihoto, v kateri so se znašli učenci Gospodovi pred prihodom svetega Duha, nas v duhu prestavijo v tisto sobo v Jeruzalemu, v kateri so bili zbrani učenci Jezusovi, da bi čakali obljube Očetove, katero so slišali iz Jezusovih ust, to je: da bi čakali svetega Duha, kterega jim je Jezus obetal. (Dj. ap. 1, 4.)

Bogoljubnemu kristjanu zaleže res v pravo duhovno veselje, kadar si pred oči postavi eno ali drugo evangeljsko prigodbo, in jo živo premišljuje sam med seboj. Tako premišljevanje mu sladkost po duši razliva, mu vero oživlja, upanje vterduje, ljubezen vnema. Enaki občutleji sprehajajo pobožno serce, kadar se v duhu prestavi v Jeruzalemsko sobo med verne pervence ravno kar utemeljenega božjega kraljestva. Tu med bogoljubnimi učenci ne nahajaš nobenega razpora in nobene nezloge, ampak le ljubezen in edinost; ne slišiš posvetnega šundra in nečimurnega razgovarjanja, kakoršno se čuje v navadnih posvetnih družbah, ampak prijazno tihoto, ktera je le v molitvi in prepevanju psalmov dobivala glas in besedo. Kakih 120 ljudi je bilo zbranih v sobi, in vendar je bivala med njimi tolikanj mila tihota in tolikanj prijazni mir, kakor bi vsi imeli le eno serce, le eno samo dušo. Vsem namreč je bila le ena prigodba v spominu, ter prigodba Jezusovega vnebohoda; vsem je le ena želja prevzela serce, ter želja, da bi bili kmalu spet sklenjeni s svojim Zveličarjem; vsi so le ene reči pričakovali, ter pričakovali nebeškega Tolažnika, obljubljenega Učenika, svetega Duha. Če sveti Peter moli, molijo ž njim vred tudi vsi drugi z enako gorečnostjo. Če sv. Peter spregovori, so vsi drugi ž njim ene misli v oziru nauka in vere. Nikjer je ni najti nobene needinosti, nikjer ne nobene nezloge, ampak povsod kraljuje lepa vzajemnost, ljubeznjiva edinost. Vsi imajo misli obrnjene le v svojo novo službo, v svoje nove opravila, vsem je le zato mar, kako da bodo pasli ovčice in jagnjeta drago odkupljene Kristusove čede, kako da bodo eden drugega vterdovali in krepčali v bogoljubnem, svetem življenju. Sosebno pa je na

sercu sv. Petru, vidnemu namestniku nevidnega poglavarja svete cerkve, da bi spet dopolnil in zveršil stevilo dvanajstarih aposteljnov, in izdajavčevo mesto nadomestil z drugim aposteljnomo. Gnan od božjega duha se vzdigne zmed množice in začne z resnobno besedo, s prazničnim glasom:

„Možje bratje! dopolniti se mora pismo, katero je pre-rokoval sveti Duh po Davidovih ustih (Ps. 40, 10.) od Judeža, kateri je bil vodnik tistih, ki so Jezusa vjeli; kateri je bil med nas prištet, in je prejel del te službe (to je: apostolske službe). In ta je dobil njivo iz krivičnega placila, (to je: dal je z izdajavskim zaslužkom, ki ga je bil nazaj vergel, priložnost, da so njivo kupili, (Mat. 27, 1.) in morda je bil tudi sam pokopan na tisto njivo), in se je obesil, in se po sredi raz-počil, in se je razsul ves njegov drob. In se je razznani-lo vsem v Jeruzalemu prebivajočim, tako, da se je reklo tisti njivi po njih jeziku Hakeldama, to je njiva kervi. Zakaj pisano je v bukvih psalmov: Naj bo pusto njih prebivališče, in nihče naj v njem ne prebiva, (to je: nobeden zmed njih te besede so vzete iz Ps. 68, 26. in zadevajo odpadle Jude in razdjanje njih dežele; v daljnem in višem pomenu pa za-devajo odpadlega Judeža, čigar mesto naj bi bilo zapuščeno in izpraznjeno), in: Njegovo škofijstvo naj prejme kdo drugi. (Ps. 108.) Tih mož tadaj, kateri so bili z nami zbrani ves čas, v katerem je Gospod Jezus med nami prebival, od Jane-zovega kersta do dne, ko je bil od nas v nebo vzet, tih eden mora biti z nami priča njegovega vstajenja.“ In so postavili dva, Jožefa, kateri je bil imenovan Barzaba, s priimkom Pra-vični, in Matija. In so molili rekoč: „Ti Gospod! ki poznaš vseh serca, pokaži, kterega si izvolil zmed teh dveh, da prejme mesto te službe in aposteljstva, od kterega je odpadel Judež, da je šel v svoj kraj.“ In so vadljali za nju, in vadljaj je zadel Matija, in je bil prištet enajsterim aposteljnomo. (Dj. ap. 1, 16—26.) Poglejte, tako je pobožna množica prvih ver-nikov in spoznovavcov Jezusovih v Jeruzalemski sobi obhajala tihe dneve pred binkošti!

Res je lepo in milo nazaj se ozirati nanje z vernim ser-com in se v duhu prestavljati v njih sveto tovaršijo! Akoravno pa je bila družba vsa bogoljubna in pobožna, vendar le pred

prihodom svetega Duha ne nahajamo nad njo nič nenavadnega, nič nadnatornega, nič čudopolnega, ampak vse je še bolj pozemljiško, vse človeško, vse ponatorno. Sv. Duh namreč takrat ni še razlil nad njih svojih nenavadnih, posebnih darov.

2. Kakšen nauk pa si bomo posneli iz tega premišljevanja ?

Evangeljske prigodbe se vedno ponavljajo v sveti katoliški cerkvi. Leto za letom nam sveta cerkev v svojih godovih in praznikih pred oči postavlja Jezusovo življenje in terpljenje, njegovo vstajenje in njegov vnebohod in prihod svetega Duha. Tudi sveta binkoštna nedelja se nam povračuje vsako leto. In sveti Duh, kateri je aposteljne napolnil, oživlja tudi nas. Zakaj sveta keršanska katoliška cerkev ni mertvo truplo, ampak je živo duhovno telo, čigar glava je Kristus. To duhovno telo pa oživlja sam sveti Duh s svojo gnado in s svojimi darovi.

S. Duh nas oživi in obudi v duhovno življenje pri svetem kerstu. Pri svetem kerstu razlije posvečujočo gnado božjo po naši duši. Posvečujoča gnada božja pa je ravno naše duhovno življenje. Blagor mu, kdor si to duhovno življenje ne skaljeno ohrani vse svoje žive dni! Ali redki so, kateri bi kerstno gnado božjo ohranili od zibelke do groba. Mnogim in premnogim gre duhovno življenje in posvečujoča gnada božja in zgubo po smertnem grehu. In kdor je z grehom zapravil dragi dar posvečujoče gnade božje, ga zamore le samo po pravi resnični pokori spet nazaj dobiti.

Vsak pravi spokornik po velikonočnem veselju svojega spreobrnjenja tudi svoje tihe predbinkoštno dneve ima, o kterih se sicer z veseljem nazaj ozira na svoje spokorjenje in na svojo duhovno prostost, pri vsem tem pa le vendar še čuti nad seboj neko nezmožnost v pobožnem življenju, ktera se izhaja od tod, da še ne čuti nad seboj ognjenega kersta s svetim Duhom (dj. ap. 1. 5.), še ne čuti nad seboj svetega Duha preobilnih darov.

Ta tihota se res nahaja pri vsakem človeku po njegovem spokorjenju. Greha je sicer prost, z Bogom spravljen, večnega pogubljenja rešen, na duši živ, pri vsem tem pa ga sprehaja še neka slabost, in se še ne čuti dosti močnega, da bi serčno premagal vsako skušnjavo. Tudi on zdihuje z aposteljni vred po svetih binkoštih, o katerih bi se mu sveti Duh po duši razlil, in mu prinesel seboj svoje sedmere darove, kakor je prinesel apostelnom prečudne, nenavadne darove na sveti binkoštni praznik.

Da bo pa sveti Duh spokornemu kristjanu prinesel svoje nebeške darove, mu po duši razlil svoj sveti blagoslov, ga poterdil s svojo čeznatorno gnado in pomočjo, se mora na prihod svetega Duha pripravljati, kakor so se učenci Jezusovi nanj pripravljali. Učenci Jezusovi pa so bili po spričevanju svetega pisma vsi enega duha in enega serca, navdajala jih je prava keršanska ljubezen, vodil jih je duh Kristusov, kateri je iz neskončne ljubezni do nas clo svoje življenje postavil za nas. Tudi pravega spokornika mora voditi duh Kristusov, nikar pa ne posvetni duh, kateri ga je vodil pred njegovim spokorjenjem. Voditi ga mora duh radodarnosti, duh čistosti, duh ljubezni, duh treznosti, duh poterpežljivosti, duh gorečnosti za službo božjo, nikakor pa ga ne sme voditi poželjenje mesa, poželjenje oči in napuh življenja. — Aposteljni so se z molitevjo in s prepevanjem duhovnih pesem pripravljali na prihod svetega Duha. Pravi spokornik si mora tudi z gorečo molitvijo prositi pomoči in gnade, da bo mogel v dobrem stanoviten ostati ter premagati vse svoje vidne in nevidne sovražnike, kateri se mu nasprot postavljajo na potu bogoljubnega, pobožnega življenja. K taki molitvi nas spodbada Kristus sam, ko pravi: „Oče iz nebes bo dal dobrega duha (to je: svetega Duha) njim, kateri ga prosijo.“ (Luk, 11, 13.)

S k l e p.

V prelepi keršanski ljubezni so bili zbrani učenci Gospodovi v Jeruzalemski sobi. Goreče so molili, da bi že kmalu prišel obljubljeni Učenik in nebeški Tolažnik. Sv. Duh pride in jim prinese seboj nenavadne, prelepe darove. Navdahnil jim je serčnost, da so šli neprestrašeno na vse kraje sveta oznanovat sveto evangelije; napolnil jih je z neznano učenostjo, da so vse Jezusove nauke do dobrega znali in umeli in se clo motiti niso bili v stanu v ozir vere; dal jim je govoriti v tujih jezikih, katerih se nikoli niso učili; clo čudeže delati jim je dal sveti Duh. — Goreče molimo tudi mi, da sv. Duh pride tudi k nam, in nam prinese seboj svoje svete darove. Če nam tudi ne prinese takih nenavadnih darov, s kakoršnimi je aposteljne obdaroval, nam bo pa prinesel svoje navadne sedmere darove. Dal nam bo dar modrosti, da vemo prav živeti na svetu, in skerbeti za svojo pravo srečo časno in večno. Dal nam bo dar sveta, da vemo v dvomih in skušnjavah izvoliti to, kar nam res zaleže v zveličanje. Dal nam bo dar moči, da na potu bogoljubnega življenja ne opešamo, ampak do konca stanovitni ostanemo v dobrem. Dal nam bo dar učenosti, da bolj in bolj spoznavamo božje lastnosti in keršansko pravičnost. Dal nam bo dar pobožnosti, da Bogu zvesto služimo z nehlinjeno, otročjo odkritosercnostjo. Dal nam bo dar strahu božjega, da se greha, ki je naj hujše zlo, na vso moč varujemo, in le Bogu dopasti si prizadevamo, dokler k Njemu ne pridemo v nebesa. Amen.

Zastran družbe sv. Mohora.

Od mnogih krajev se sliši, da družbeniki sv. Mohora družbenih bukev letos že težko pričakujejo.

Naj le še sterpijo nekaj časa in prejeli bojo štiri prav važne knjižice.

Perva bo v prav mični, lahko razumljivi besedi popisala zgodbe svete cerkve in bo obsegala sedem tiskanih pol. Sedma pola je ravno kar v tisku.

Druga knjižica „Večernice“, sedmi zvezek, bo prinesla po častivrednem fajmoštru Ciglerju spisano povest: Deteljca.

Tretja knjižica bo „Večernic“ osmi zvezek.

Četerta pa bo „Koledarček“; koledarčku pa bo privezan imenik vseh družbenikov leta 1863.

Knjižice se bojo letos vse ob enem mesca julija razposlale, ker bi dvakratno razpošiljanje družbi preveč stroškov prizadjalo, ker je postava, da morajo vsi „Frachtbrieft“ na pošti štempljani biti.

Ob enem prosimo častite g. g. dekane, fajmoštre in druge narodoljubne može, ki nabirajo družbenike, naj nam kmalo pošljejo imenike družbenikov, da bomo o svojem času bukve in podobe za nove ude razposlati mogli.

Potrudili se bomo nar več, ko moremo, da bodo letos vsakemu udu došle svoje knjižice, vse je že tako uravnano, da ne bo nobene zmote.

Družbin odbor.

Duhovske zadeve.

* Kerška škofija: Č. g. Čibašek Jan. gre za provizorja v Timence. Č. g. Lipic Franc za kaplana v Št. Andraš in č. g. Wavtižar Luka za kaplana v Labud. Umerli so č. g. Zajc Jak. fajm. v Apačah, Kolbe Ferd. penz. fajm., Darnhofer Franc, fajm., O. Zima Blaž, benediktinar in Švare Ozw. fajm. v Timenicah. R. I. P.!

* Ljubljanska škofija: Gosp. Gogala Mih. ostane v Idrii za namestovavca ondotne mestne fare. Umerl je č. g. Šmid Matija, dekan in fajmošter v Idrii. R. I. P.!

* Teržaška škofija: Č. g. Zvelber Blaž je dobil faro Gologorico in č. g. Jugo Matevž faro Materada. Č. g. Obalo Janez, kaplan v Moščenicah je postal farni administrater v Kozljaku. Fari ste spisane: Gimino do 12. aprila t. l. in Buzet (Pinguente) do 23. aprila t. l.